

Sygn. akt I CSK 1300/22

## POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie z powództwa J. M.

przeciwko M. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 listopada 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 marca 2021 r., sygn. akt VII AGa 437/20,

**1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**

**2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

J. M. niósł o zasądzenie od M. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwoty 76 340,07 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 21 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty tytułem zapłaty za wykonane roboty budowlane w postaci odnowienia i położenia oznakowania poziomego na obwodnicy Z.

Wyrokiem z 19 grudnia 2019 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zasądził od M. sp. z o.o. w W. na rzecz J. M. 76 340,07 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej liczonymi od 21 sierpnia 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty (pkt I) i rozstrzygnął o kosztach procesu (pkt II i III).

Wyrokiem z 23 marca 2021 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację pozwaną (pkt I) oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania odwoławczego (pkt II).

Od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie skargę kasacyjną wywiodła pozwana, zaskarżając go w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołała się na oczywistą zasadność skargi (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.).

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji w sprawach cywilnych. Uzupełnia system środków zaskarżenia w modelu dwuinstancyjnego postępowania sądowego (por. art. 176 Konstytucji RP). Skarga kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy nie może leżeć wyłącznie w interesie skarżącego, lecz musi być uzasadnione ważnymi kategoriami interesu publicznego, w tym potrzebą zapewnienia jednolitej wykładni i stosowania prawa, skoro konstytucyjnym obowiązkiem Sądu Najwyższego jest sprawowanie nadzoru nad działalnością sądów powszechnych i wojskowych w zakresie orzekania (art. 183 ust. 1 Konstytucji RP). Wyłączną podstawą oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są wskazane we wniosku o jej przyjęcie przyczyny kasacyjne wraz z uzasadnieniem (art. 398[4] § 2 k.p.c.).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przyczynie określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, wynikającą z błędnej oceny Sądu II instancji w zakresie charakteru umowy zawartej pomiędzy stronami oraz błędnego określenia terminu przedawnienia.

Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania sprzeczności zaskarżonego orzeczenia z przepisami prawa, których wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości albo jego wydania w wyniku oczywiście błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Oczywiście zasadność skargi kasacyjnej ma zatem miejsce, gdy zarzucane uchybienia mają kwalifikowany charakter i są widoczne *prima facie*,

bez konieczności głębszej analizy (por. min.: postanowienia Sądu Najwyższego z: 15 kwietnia 2021 r., IV CSK 617/20; 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18; 23 czerwca 2017 r., II CSK 41/17; 1 marca 2013 r., I CSK 491/12; 21 lutego 2008 r., II UK 307/07; 8 marca 2002 r., I PKN 341/01).

Skonfrontowanie zaskarżonego wyroku z tą przyczyną kasacyjną nie pozwala na stwierdzenie, że art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. uzasadnia przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżąca w żaden sposób nie wykazała kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa, których wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości. Nie przytoczyła argumentów świadczących o tym, że naruszenie prawa ma charakter oczywisty, w rozumieniu 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

Po pierwsze, zauważyć należy, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w istocie stanowi polemikę z prawidłowo ustaloną podstawą faktyczną rozstrzygnięcia, co nie jest dopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym (art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. oraz art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.). Skarżąca zmierza nie tyle do wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, co zaprezentowania słuszności własnego stanowiska.

Po drugie, charakter umowy zawartej między stronami miał charakter sporny w toku postępowania. W orzecznictwie Sądu Najwyższego określono cechy przedmiotowe decydujące o zakwalifikowaniu umowy jako umowy o roboty budowlane (por. wyroku SN z: 25 marca 1998 r., II CKN 653/97; 18 maja 2007 r., I CSK 51/07; 26 września 2012 r., II CSK 84/12). Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że wykonanie oznakowania poziomego drogi było częścią prac potrzebnych do realizacji inwestycji pod nazwą: budowa obwodnicy Z. i W. w ciągu drogi krajowej nr [...]. W praktyce często występuje sytuacja, że przedmiotem umowy nie jest wykonanie całego obiektu budowlanego, lecz jego części, albo prac, których rezultatem nie jest wykonanie całego obiektu ani nawet jego dającej się wyodrębnić części, a które jednak składają się na wykonanie obiektu, stanowiąc część składową finalnego rezultatu. Nie można więc uznać, że w umowie o roboty budowlane chodzi wyłącznie o wykonanie określonego obiektu budowlanego.

Świadczenie z umowy o roboty budowlane może być zatem spełnione częściowo (zob. wyrok SN z 17 lipca 2008 r., II CSK 112/08).

Po trzecie, konsekwencją zakwalifikowania spornej umowy jako umowa o roboty budowlane, było zastosowanie terminu przedawnienia z art. 118 k.c. (por. uchwałę siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2002 r., III CZP 63/01).

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 398<sup>21</sup> i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jedn. Dz. U. 2015 r. poz. 1800 ze zm.).

[as]